

СТИГ ДАГЕРМАН ДА УБИЕШ ДЕТЕ

Превод от шведски: Вера Андреева, —

chitanka.info

Приятен ден е, а слънцето стои косо над равнината. Скоро звънват камбаните, защото е неделя. Между две ръжени ниви двама млади са намерили пътека, по която не са минавали никога, а прозорците на трите села в равнината блестят. Мъже се бръснат пред огледала, поставени на кухненските маси, тананикайки, жени режат кейка за кафето, а децата седят на пода и си закопчават ризките. Това е щастливото утро на един лош ден, защото точно на този ден в третото село едно дете ще бъде убито от един щастлив мъж. Детето все още седи на пода и си закопчава ризката, а мъжът, който се бръсне, казва, че днес ще се разходят с лодката по реката. Жената си тананика и поставя току-що нарязания кейк в синя чиния.

Никаква сянка не пада в кухнята, въпреки че мъжът, който ще убие детето, вече е застанал до червената бензинова колонка в първото село. Това е един щастлив мъж, който държи пред очите си фотоапарат, а през окуляра се вижда малка синя кола и до нея младо момиче, което се усмихва. Докато момичето се усмихва, а мъжът прави хубавата снимка, човекът от бензиностанцията завинтва здраво капака на резервоара и казва: „Ще имате хубаво време днес.“ Момичето сяда в колата, а мъжът, който ще убие детето, изважда портфейла си и казва, че те пътуват до морето, там ще наемат лодка и ще гребат далече навътре. През отворените стъкла момичето чува това и притваря очи, като през затворените клепки вижда морето и мъжа до себе си в лодката. Той не е лош човек, а е радостен и щастлив и преди да се качи в колата, застава за момент пред радиатора, който блести на слънцето, и се наслаждава от мириса на бензин и смрадлика. Никаква сянка не пада върху колата и по лъскавата броня няма никакви грапавини, нито пък капки кръв.

Обаче в същото време, когато мъжът в първото село включва стартера на колата, в третото село жената отваря кухненския долап и не намира никаква захар. Детето е закопчало ризката си, завързало е връзките на обувката си и седи на кухненската пейка. То наблюдава реката, която се вие между елхите, вижда и черната ладия да лежи изтеглена на тревата. Мъжът, който ще загуби детето си, току-що се е обръснал и тъкмо прибира огледалото. На масата са наредени чашите за кафе, кейкът, сметаната; там са и мухите. Липсва само захарта и майката заръчва на детето си да изтича до Ларшонови и да вземе от тях няколко бучки. И докато детето отваря вратата, мъжът му извиква да

побърза, защото лодката чака на брега, а им предстои да отплуват много надалеч. Докато тича през градината, детето мисли през цялото време за реката и за рибите, които пляскат из нея, и никой не му нашепва, че има да живее още осем минути и че ладията ще остане на мястото си през целия ден и още много дни.

Не е далеч до Ларшонови, само трябва да се пресече шосето, и докато детето тича, малката кола навлиза във второто село. То е малко село с червени къщички и току-що събудили се хора, които седят в кухните си, надигат кафените чаши и виждат как колата профучава край стоборите и вдига цели облаци прах. Скоростта е много голяма и мъжът на кормилото вижда тополите и намазаните с катран телеграфни стълбове като сиви петна, които се мяркат отстрани. Летният вятър се удря в предното стъкло, с бясна бързина те оставят селото зад себе си, плъзгат се устойчиво и сигурно по средата на шосето и са сами на пътя, все още сами. Чудесно е да пътуваш съвсем сам по мекото, широко шосе, а навън в равнината всичко е наред. Мъжът е щастлив и силен и с десния си лакът чувствава тялото на жената. Той не е лош човек. Само бърза към морето. Не би сторил зло и на мравка, но въпреки това след малко ще убие дете. Докато се втурват в третото село, момичето отново затваря очи и си казва на шега, че няма да ги отвори, докато не стигнат до морето. И в такт с леките полюлявания на колата мечтае за блестящата морска повърхност.

А животът е устроен безмилостно. Една минута преди да убие детето, щастливият мъж е все още щастлив и една минута преди да изкрещи от ужас, жената все още може да мечтае със затворени очи за морето, и през последната минута от живота на едно дете родителите му могат да седят в кухнята, да очакват захарта, да говорят за белите зъби на детето си и за пътуването с лодка, а то самото в същото време може да затваря една порта и да се готви да пресече шосето, като държи в дясната си ръка няколко бучки захар, увити в бяла хартия, и през тази последна минута то не вижда нищо друго освен дългата, блестяща река с големите риби в нея и широката ладия с неподвижните гребла.

След това вече е твърде късно. След това синята кола стои напреки на шосето, жената изкрещява и дига ръка към лицето си, а от ръката тече кръв. След това мъжът отваря вратата на колата и се опитва

да стъпи на краката си, въпреки че носи в себе си празнината на ужаса. След това няколко бучки захар се търкалят безсмислено всред кръвта и пясъка, а детето лежи неподвижно по корем, плътно притиснало лице върху настилката. След това двама души с бледи лица, без да са изпили кафето си, тичат през отворената порта и виждат една гледка, която няма да забравят никога. Защото не е истина, че времето лекува раните. То не лекува раните на едно убито дете и много трудно лекува болката на някоя майка, която е забравила да купи захар, а праща детето си да изтича през улицата да вземе малко назаем, и също така трудно лекува съвестта на щастливия някога човек, който го е убил.

Защото, който е убил дете, не отива до морето. Който е убил дете, пътува бавно и мълчаливо към къщи, а до него седи една занемяла жена с превързана ръка и във всички села, през които минават, не могат да видят нито един весел човек. Всички сенки са прекалено тъмни, а когато се разделят, те ще сторят това съвсем мълчаливо и мъжът, който е убил детето, знае, че мълчанието е негов враг и че трябва да минат много години от живота му, за да победи този враг, като си казва постоянно, че не е бил виновен. Но знае, че това е лъжа, а в мечтите на безсънните си нощи ще желае да получи обратно една-единствена минута от своя живот, за да я устрои другояче.

Но животът е така безмилостен към тези, които са убили дете, че след това всяко нещо идва твърде късно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.